

i det sidste halve Aarstid eller for Resten i det sidste Aarstid, mener jeg, at Grundlaget for en Fiskerilov er et noget andet, end det var i 1895—96. Naar jeg siger dette, sigter jeg derved til, at tyske Fiskere have begyndt at drive Trawlfiskeri i Kattegat, og dette bevirker naturligvis, at Medlemmer af dette Ting og Fiskerbefolkningen rundt omkring i Landet, som tidligere vilde være tilfreds med den foreslaaede Konvention med Sverige, nu have forandret Mening. Man mener nemlig, at det jo ikke kan nytte, at vi nu faa en Konvention med Sverige, der indeholder en Bestemmelse om, at Fisk under et vist Maal ikke maa fiskes i Kattegat og Øresund paa det internationale Territorium, naar andre Landes Fiskere komme i disse Farvande og der fange de Fisk, som det ifølge Konventionen er forbudt danske og svenske Fiskere at tage. Dette er jo saa urigtigt, at man her i Tinget er bleven meget betænkelig ved at vedtage denne Konvention, uden at den ogsaa bliver tiltraadt af de andre Magter, hvis Undersaatter kunne ønske at deltage i Fiskeriet paa de nævnte Territorier. Selv om det kun er tyske Fiskere, der for Øjeblikket fiske der, frygter man for, at det ogsaa i Fremtiden kunde blive andre Landes Fiskere, f. Eks. engelske, norske og maaske andre. Altsaa at indføre paa en Lov om Saltvandsfiskeri Bestemmelser af Hensyn til en Konvention, som ikke eksistere, og som i alt Fald ikke for lang Tid vil komme til at eksistere og maaske aldrig, finder man at være noget urigtigt. Grundet paa dette og forskellige andre Oplysninger, som ere komne frem, siden Loven om Saltvandsfiskeriet blev forelagt i 1895—96, tror jeg nok, at det vil være nødvendigt at foretage i alt Fald enkelte Ændringer i det foreliggende Forslag til Lov om Saltvandsfiskeri. Efter disse indledende Bemærkninger maa jeg maaske omtale enkelte Paragraffer, som jeg mener, at det kunde være heldigt at faa foretaget Ændringer i. Der staar f. Eks. i § 3, at alle Fartøjer, som anvendes til Fiskeri som Erhverv, skulle indregistreres. Jeg har personlig ikke noget imod Paragraffen i det hele taget, men en hel Del Fiskere, særlig Smaafiskere, finde ikke, at der, fordi de drive Fiskeri, hvoraf de have en Indtægt af maaske 100 eller højst 200 Kr. om Aaret, med Smaabaade, som de ogsaa bruge til andre Ting end til Fiskeri, er Anledning til en saadan Forskrift om, at de skulle have disse registrerede og have Fiskeriercertifikat. Det er der en hel Del Utilfredshed med blandt Fiskerne,

og derfor har jeg ikke villet undlade at paatale det. I § 4, 2det Stykke, er der indsat en Bestemmelse, som jeg for Resten paaskønner og finder ganske udmærket. Den lyder saaledes: „En fortsat Benyttelse af en Fiskeplads giver ingen Ejendomsret til denne; ej heller kan Brugsretten med retslig Virkning overdrages til Andenmand“. Rimeligvis er denne Bestemmelse indsat baade i Folke- og Lands-ting og tiltraadt af den højtærede Minister, fordi man ikke her vilde lave et Privilegium til særlige Bundgarnsstader, saaledes som det nu er blevet med Hensyn til Aalegaardsfiskeriet, men det kedeligste ved denne Bestemmelse er, at den ganske sikkert kommer til at staa som et dødt Bogstav, idet der jo ikke er nogen, der kan forbyde en Fisker, som har benyttet en Bundgarnsplads i flere Aar, at sige til en anden; en god Ven, han muligvis har: Hyad vil du give mig for at faa min Fiskeplads efter mig? saa vil jeg flytte mine Pæle i Morgen Kl. 10, saa kan du sætte dine Pæle Kl. 11, og saa er du den første og har Ret til Pladsen. Jeg tror derfor, at det var hensigtsmæssigt, om man kunde faa en Bestemmelse ind der, som hindrede, at noget saadant kunde ske, men jeg er ikke saa meget Lovgiver, at jeg skal forsøge paa at formulere dette paa anden Maade, men vil henlede den højtærede Ministers og det ærede Udvalgs — som jeg antager bliver nedsat om denne Sag — Opmærksomhed derpaa. Hvis der kan findes noget bedre, der hindrer, at Misbrug finder Sted, vilde det vist være hensigtsmæssigt. Slutningen af 4de Stykke i samme Paragraf omhandler et Forbud mod Vaadfiskeri paa saadanne Steder, hvor der er udsat mange faststaaende Redskaber, der ved jeg ganske vist, at der er Utilfredshed fra mange Vaadfiskeres Side med disse Bestemmelser, men jeg finder ikke Anledning til at foreslaa Forandringer deri; thi ældre Fiskere, som ikke have Raad til eller maaske ikke ere øvede i at drive Vaadfiskeri, skulle dog ogsaa have en Plads, hvor de ere nogenlunde i Fred, saa det anser jeg for saa vidt for at være en god Bestemmelse. § 5 omhandler Afmærkningen. Disse Afmærkninger har jeg for saa vidt intet imod, jeg kunde blot ønske, at de havde været, jeg maa maaske sige simplere skrevne, end de ere. Det ærede Medlem for Assens (Berntsen) gjorde sidste Gang, Sagen var for her, den Bemærkning om I. Punkt 3 § 5, at der vist ikke var nogen Fisker i hele Landet, der kunde finde ud af saa indviklede Bestem-